

BẢNG TIN HẰNG THÁNG SỐ 83

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

HỘI ĐOÀN BÁT VỤ LỢI VÀ TỪ THIỆN

GIẤY PHÉP SỐ 800032127 – SỐ MIỄN THUẾ VỤ: 20-0094475

TRỤ SỞ TẠM: 10731 TRIOLA LANE. HOUSTON, TEXAS 77072

ĐIỆN THOẠI: 713-933-3127 ** EMAIL: datlam1951@hotmail.com

datlam1951@hotmail.com Web Site: www.hoiaihoubienhoa.org

PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 8 NĂM 2010, TẠI HOUSTON, TEXAS

Thành phần Ban Chấp Hành 2010-2013

Ban Cố Vấn

Ông Lê Văn Năm

Ông Lê Văn Trường

Ban Điều Hành

Hội Trưởng

Ông Lâm Sĩ Đắt

Phó Hội Trưởng Nội Vụ

Ông Ngô Khương An

Phó Hội Trưởng Ngoại Vụ

Ông Kevin Đức Nguyễn

Thư Ký

Cô Đỗ Thị Minh Tâm

Thủ Quỹ

Cậu Bùi Văn Tuấn

T/B Lễ Vía Đức Ông

Trần Thượng Xuyên

Ông Từ Phước Hạnh

T/B Đại Hội Tân Niên

Ông Nguyễn Văn Ngân

Thông Tin và Liên Lạc

Cô Vân : 281-261-5844

Thư từ , chi phiếu xin ghi:

Hội Ái Hữu Biên Hoà

10731 Triola Lane

Houston, Texas 77072

Điện thoại :

281-933-3127 (Trụ Sở)

713-922-5638 (Điện thoại

Ông Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt)

Thông Báo

Ban Tổ Chức Bầu Cử Tân Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Biên Hoà Nhiệm Kỳ 2010-2013 xin thông báo cùng Quý Hội Viên về kết quả bầu cử như sau:

Đồng Hương Lâm Sĩ Đắt đã được Quý Vị tín nhiệm giao cho chức Hội Trưởng với số phiếu “Thuận” = 100 %.

Dựa theo tinh thần buổi họp kết thúc việc bầu cử vào ngày 18 tháng 7 năm 2010 tại trụ sở tạm của Hội, chúng tôi, Ban Tổ Chức Bầu Cử trân trọng tuyên bố kết quả nói trên.

Kính chúc Ông Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt và Tân Ban Chấp Hành luôn dồi dào sức khoẻ và thành đạt trong mọi sinh hoạt của Hội hầu nối kết tình đồng hương, bảo lưu và phát triển vững mạnh nền văn hoá tinh nhà, Biên Hoà.

Trân trọng kính chào.

*****

Thư Ngỏ

Kính thưa Quý Đồng Hương và Thân Hữu,

Được sự tín nhiệm của Quý Vị giao phó cho tôi chức vụ Hội Trưởng thêm ba năm nữa, tôi xin ngỏ đôi lời chân thành cảm tạ.

Thưa Quý Vị,

Từ khi chúng ta có được số đầu tiên cho đến nay là số 83, rờng rã gần 7 năm, cứ đều đặn đón nhận Bảng Tin HẰNG THÁNG, Đặc San Xuân, hoặc vào Web Site của Hội để có dịp biết tin tức bà con thân quen, quan hôn tương tế, văn thơ, nhạc.... Tất cả đã thành tựu cũng nhờ sự ủng hộ tinh thần và tài lực dồi dào của Quý Vị dành cho Hội.

Những năm tháng vừa qua, sinh hoạt của Hội càng ngày càng phát triển rộng hơn ra, ngoài lãnh vực thông tin báo chí, chúng ta còn có những ngày Lễ Vía Đức Ông Trần Thượng Xuyên được tổ chức hằng năm để tạo dịp cho con cháu tỏ lòng tri ơn đến công đức của tiền nhân; những chuyến đi thăm viếng, hội ngộ đồng hương và thân hữu Biên Hoà tại Virginia, Paris, Bruxelles, London... Những sinh hoạt này đã đòi hỏi rất nhiều công lao hy sinh thiện nguyện của Quý Vị trong Ban Chấp Hành và Ban Tổ Chức những ngày hội ngộ, tôi xin được ghi ơn sâu đậm.

*“Một cây làm chẳng nên non.
Ba cây chụm lại thành hòn núi cao”*

Mượn lời câu ca dao nói trên, tôi xin được kết thúc đôi dòng thư ngỏ đến cùng Quý Vị. Kính xin Quý Vị tiếp tục ủng hộ chúng tôi, để cùng nhau chúng ta góp sức xây dựng Hội ngày càng thêm vững bền.

Trân trọng kính chào.

Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt

Một Thoáng Âu Châu

Bút ký của Nguyễn Nhung

Vâng, tất cả chỉ là một thoáng, như bao nhiêu nơi chốn, con người, hình ảnh trong dòng đời đã trở thành một thoáng trong ký ức của tôi. Chuyến đi xa mùa Hè năm nay, tôi theo chân phái đoàn “*Hoa Bưởi Vượt Đại Dương II*” của Hội Ái Hữu Biên Hoà tại Houston, Texas, dưới sự hướng dẫn của Ông Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt, làm một chuyến viễn du thăm Âu Châu. Chuyến bay đưa tôi đến vùng trời xa, vượt qua Đại Tây Dương, đến Paris vào một ngày đẹp trời hừng nắng. Tám tiếng đồng hồ ngồi trên phi cơ ngủ chập chờn, có lẽ vì chói ánh đèn từ chỗ ngồi của một cô sinh viên đang soạn lại bài vở sau chuyến đi xa. Suốt ngày hôm trước tôi gần như thức trắng để chuẩn bị cho một chuyến đi dài, hai tuần lễ với một chương trình biết trước là mọi người sẽ phải chạy như ma đuổi.

Buổi Sáng Ở Paris

Mãi suy nghĩ và nhìn phong cảnh hai bên đường, xe chui qua những hầm cầu, có lúc xe đã đi ngang khúc đường hầm gây nên cái chêt oan nghiệt cho công nương Diana và người tình của cô.

Xe chạy vào thành phố, sau khi đem hành lý vào khách sạn, buổi sáng đã thấy nhiều người khách dậy sớm đang lục tục đi xuống. Giờ đây tôi đang đứng trên con đường thuộc quận 13, vài bà đầm đang dẫn chó đi bộ, mấy chú chó vô tư làm vệ sinh dưới gốc cây trước mặt mọi người, vì thế mà người ta hay dạn dò nhau khéo đập “*mìn*” khi mỗi giây phút nhìn người qua kẻ lại. Đa số là những người đi làm, đi chợ sớm, đẩy theo một cái xe có một túi tựa tựa như cái valy nhỏ. Mới đầu tôi tưởng họ cũng là du khách như mình, nhưng sau quan sát kỹ mới biết họ chất đầy thực phẩm trong đó, thêm một ổ bánh mì “*baguette*” cầm tay dài thòng, thế cũng tiện, Tây ăn bánh mì như người mình ăn cơm. Đường xá ở Paris rất chật, ngoại trừ một vài con đường nổi tiếng trong phim ảnh là thênh thang, hầu hết phương tiện của người Paris là xe điện ngầm, đường chỉ đủ cho hai xe lách nhau vừa khít, và chỗ đậu xe thì lại càng hiếm hơn nữa.

Người Paris lái xe thiện nghệ hơn các nơi khác, kể cả xứ cao bồi Texas cũng chào thua kiểu lái xe như lúc nào cũng có thể đâm sầm vào nhau ở Paris. Ngày xưa chắc những con đường hẹp này chỉ dành cho xe ngựa của vua chúa hay người khá giả, hai bên vỉa hè lại khá rộng, người đi lại thông dong như những kẻ nhân tân nhất thế gian, hèn gì có người đã bảo phong cách người Paris rất Paris là vậy. Xe thì nhỏ, chỗ đậu xe rất hiếm và chật dọc theo đường phố, tôi đã tò mò đứng từ cửa sổ của một tiệm ăn nhìn xuống xem cách một người lái xe đã lách làm sao để có được một chỗ đậu sát xao giữa hai chiếc xe khác. Rất ngộ, và tự nhiên đến không thể nào nghĩ được, chiếc xe lách vào húc tinh bơ vào đuôi chiếc xe trước cho nhích lên một tí, và lại thân nhiên de lui đụng vào chiếc xe phía sau, thế là gọn gàng tìm được một chỗ đậu chỉ cách nhau khoảng hai gang tay, cừ thật!

Chưa có một đồng Euro nào trong túi, hỏi thăm vài du khách cũng từ Mỹ sang, họ chỉ cho vài chỗ để đổi tiền. Ngay đầu đường gần về khách sạn Le Baron, có một chỗ đổi tiền mà lúc này người tài xế khi lái xe ngang đã chỉ cho tôi. Ngạc nhiên vì mới sớm mai mà đã thấy một đoàn người rồng rắn xếp hàng đi xin trợ cấp, trông họ buồn rầu, nhếch nhác khiến kẻ mới đến phải rùng mình nghĩ đến cảnh nheo nhóc của lớp người nghèo trên thế giới, ảnh hưởng bởi cơn sốt kinh tế toàn cầu. Một người mới quen rất tử tế chỉ cho một chỗ đổi tiền gần siêu thị, nhưng cần dặn phải cẩn thận, và nhất là đừng móc ví ra mà bố thí cho một vài hành khất ngồi đó đây chờ đợi. Ôi cha, coi bộ nhiều thứ để phải “*coi chừng*” như lời anh dặn dò, chúng tôi vội vã đi nhưng lòng không được thoải mái lắm...

Có tiền rồi là nghĩ đến ăn, pâté, jambon của Pháp nổi tiếng thế giới, một tiệm bánh mì của người Việt ngay đầu đường trông thật hấp dẫn, giá một khúc bánh mì không rẻ nhưng chắc phải ngon, mà ngon thật, cái ngon này sau khi về nhà tôi mới nghĩ ra. Ở nhà phải kiêng khem nhiều món cho cái tuổi già khỏi bệnh tật, khi đi chơi ai cũng nghĩ “*lâu lâu xả láng một lần*”, nên bao nhiêu chất béo, chất ngọt ai cũng ăn tinh queo, vì thế mà có thể kết luận rằng bánh mì thịt chẳng nơi nào ngon bằng quận 13 ở Paris.

Đa số những tiệm ăn ở đây đều mang tính chất đa quốc gia, nhưng đâm đầu vào một tiệm ăn để ăn một tô phở Tàu thì tôi khuyên bạn nên suy nghĩ trước khi vào quán. Lạ thật! Cái tô phở cũng bĩ bàng: nào thịt, nào bánh, nào hành ngò đủ hết, nhưng phở vẫn không là phở, bởi phở mà thiếu hương vị phở thì làm sao gọi là món ngon quê hương được. Đây là nói đến ban đêm đi chơi sông Seine về, đang đói ngấu, thấy tiệm phở còn mở cửa như buồn ngủ gặp chiếu manh. Thế là ghé vô, rán hít mãi mà không ngửi được mùi phở hành ngò phả trong gió đêm Paris. Chờ đợi khá lâu tô phở mới được bung ra, ai nấy nhanh nhẩu cầm muỗng đũa, xuyết xoạt. Đói thế mà tô nào cũng còn đến phân nửa, một anh quen ở Houston phát biểu cảm tưởng: “*No rồi, ngon quá nên ăn không nổi*”. Cô hầu bàn vui tính cũng xen vào nói nhỏ với khách: “*Phở Mỹ ngon hơn, tui nói chủ đuổi tui cũng nói*”, mọi người cười hi hi với nhau, chia tay không hẹn lần sau tái ngộ.

Tôi lại lạc đề rồi, đang nói về bình minh Paris trên phố quận 13, một buổi sáng nắng hanh vàng và hơi lành lạnh như sáng Đà Lạt năm nào. Cuối Xuân sang hè cảnh lá xanh biếc như được rắc một lượt nắng nhẹ, êm đềm và dịu dàng như nét đẹp của cô gái tuổi dậy thì. Người đi đường không vội vã, không tỏ mò trong một vẻ thật khoan thai từ tốn. Nếu bạn chỉ khoác một chiếc áo mỏng tơi nhẹ, rồi hai tay thong thả đánh đưng đưa mà đi vào những con ngõ nhỏ Paris đang ngái ngủ, sẽ hình dung ra vẻ an nhàn của đời sống bên trong của người dân Paris. Mùi cà phê thoảng bay trong gió sớm, mùi bánh mì nóng rộm vàng rơm, mùi bơ thơm, những mùi này mới thật là mùi của Paris phả vào gió lạnh và du khách nếu không vội đi đâu, cứ thong thả mà thưởng thức.

Liên lạc được gia đình ông chú, trưa hôm đó chúng tôi được đón về thăm gia đình ở ngoại ô Paris, đứng vào giờ kẹt xe nên mất khá nhiều thời giờ loang quanh trên các ngã đường kẹt cứng như nêm. Xa lộ tương đối thoáng, nhưng rồi Paris ngoại ô vẫn là những con đường nhỏ vòng vèo, nhà cửa ở đây không đồ sộ, nhưng xinh xắn dễ thương, nhà nào cũng có lầu nhỏ nhỏ và mỗi ô cửa sổ trồng những bụi hoa đủ màu rất đẹp. Đường vô nhà cũng nhỏ như một cái ngõ vắng ở Sài Gòn năm xưa, yên tĩnh với làn gió mát buổi xế trưa, có tiếng chim bồ câu gù gù sau mái hiên.

Buổi tối cơm nước xong thì đã muộn, cả nhà đưa nhau đi một vòng sơ sơ cho khách phương xa thưởng thức vẻ đẹp lung lẫy, tấp nập của một Paris về đêm. Chiếc xe lăn bánh đi dọc theo bờ sông, loang loáng ánh đèn dưới mặt nước lung linh tuyệt đẹp, những lâu đài, nhà thờ, mờ mờ ảo ảo dưới mặt nước thẫm đen, và đặc biệt tháp Eiffel như được nạm vàng dát ngọc vươn lên bầu trời nhưng thẫm.

Paris về đêm như một người phụ nữ quyến rũ lôi cuốn những con thiêu thân lao vào ánh đèn, đại lộ Champs Élysées là đại lộ lịch sử nổi tiếng thế giới của Paris. Con đường dài khoảng 2 cây số chạy dọc theo suốt chiều dài của quận 8, hướng Tây Bắc của Paris, nó nối liền quảng trường Concorde là quảng trường lớn nhất của thủ đô nước Pháp, với diện tích 86 400 thước vuông, toà đại sứ Mỹ tọa lạc gần quảng trường Charles de Gaulle, có Khải Hoàn Môn nổi tiếng của Pháp. Nơi hội tụ của 12 con đường lớn của Paris vì vậy xe cộ đổ ra đổ vào suốt ngày đêm nườm nượp. Trong 12 con đường này có một con đường mang tên rất thân quen với người Sài Gòn năm xưa, đó là đường “*Mặt Má Hồng*” (Mac-Mahon).

Đã có nhiều tài liệu viết về Paris, cho nên với một thoáng Paris thì không thể nào đi sâu vào từng ngõ ngách của Paris, vẻ đẹp cổ kính và văn minh của nhân loại nhiều thế kỷ. Bây giờ khi xe chạy dọc theo sông Seine, buổi tối ở đây vắng vẻ hơn, chỉ thấy những đôi tình nhân đi dưới bóng cây và ánh sáng mập mờ, vô số những sạp bán sách vở và vật lưu niệm đã đóng cửa, bên kia là những quán cà phê vỉa hè, mà người ta hay nhắc đến vì nó là nơi những nhà thơ, nhà văn tụ hội lại với nhau uống cà phê, nghe nhạc tìm nguồn hứng khởi. Đi qua nhà thờ Đức Bà, người ta chen chúc nhau trên mảnh sân phía trước, ánh sáng lấp loá từ những trụ đèn lồng thật cổ kính, chỉ mong nghe tiếng chuông ngân để tưởng tượng ra tiếng thờ dài của anh chàng *Quasimodo* đau khổ trong nhạc kịch “*Thằng Gù Nhà Thờ Đức Bà*” của Victor Hugo được đọc qua trong sách vở.

Thời gian ở Paris đúng là vàng ngọc, biết bao giờ trở lại nơi đây lần nữa nên cũng cố xem cho biết được chút nào hay chút đó. Xe trở lại đại lộ Champs Élysées để nhìn tận mắt dòng người đổ về đây dù lúc ấy đã gần nửa đêm. Xe chạy xuống hầm tìm chỗ đậu, cả nhà già trẻ lớn bé ngoi lên lòng phố đêm đang ùa ra như ong vỡ tổ. Người ở đâu mà nhiều thế không biết, mỗi năm Paris có khoảng vài chục triệu du khách khắp nơi đổ về, dù đây chỉ là một đêm, ngày thường mà cơ man nào là người, lớp đi bộ, lớp ngồi nghỉ chân bên hè phố nghe đêm Paris chuyển mình như một làn sóng nhấp nhô bởi người và xe. Hình như người ta không ngủ, đêm Paris lành lạnh vừa đủ cho du khách tha hồ đi rong trên đường phố, trong khi đó dòng xe cứ tuôn chảy vào về phía Khải Hoàn Môn rực sáng ánh đèn.

Ngày xưa nơi đây chắc xe ngựa dập diu, đoàn quân Pháp đi xâm chiếm các nước khác để làm thuộc địa trở về, chắc đã từng diễn hành hàng hàng lớp lớp. Những hình bóng ấy nay chỉ còn là một thoáng trong lịch sử, “*qua rồi theo dòng đời hưng phế, hồn xưa có sống lại bao giờ*” (thơ NN),...ngẫm ra có chút vô thường trong dòng đời đang bày trải trước mắt.

Đêm đã khuya, gió phả sương khuya lành lạnh nên ai cũng phải khoác thêm một chiếc áo ấm, mọi người đều mỗi một nên phải trở về. Những nẻo đường Paris về khuya thêm thiếp ngủ ....

Chiều Paris

Ngày kế tiếp, sau một bữa tiệc họp mặt thật nồng ấm tình đồng hương xứ Bưởi, không khí ấm cúng thân mật chứ không loãng như những hội đồng hương quy tụ đông đảo mà lại thiếu tình thân. Hình như mọi người đều quen biết nhau, ai nấy tay bắt mặt mừng với những màn văn nghệ “*cây nhà lá vườn*” nhưng thật vui.

Buổi chiều trở lại khách sạn nghỉ ngơi để chuẩn bị lấy sức đi thuyền trên sông Seine, ngắm tháp Eiffel biểu tượng của Paris. Mọi người theo nhau ra xuống xe điện ngầm ra sông Seine. Phương tiện của dân Paris hầu hết là bằng xe điện ngầm

lan toả khắp thành phố, như những cái rẽ bạch tuộc rất thích hợp cho người lao động. Nhưng xã hội nào cũng vậy, những nơi đông người vẫn xảy ra các tệ nạn như móc túi, giật dọc hành lý, du khách thường mang một vẻ ngơ ngác lạ lẫm trước những cái mới mẻ, vì thế mà mỗi lần cả đoàn dẫn nhau lên xe, bà con mình đã tự giác đứng gần nhau để bảo vệ. Mỗi lần lên xe anh trưởng đoàn không quên la lớn: “*Bà con ơi, hồn ai nấy giữ nghe.*”

Xe đông người, chuyến nào cũng đầy ắp, ai biết người gian kẻ ngay, chỉ tự mình “*hồn ai nấy giữ*” như lời dặn dò, vậy mà cũng có người gài túi cẩn thận vẫn bị chớp mất ví hời nào không hay!

Băng qua một cây cầu để xuống các chiếc tàu có tên gọi là *Bateaux Mouches*. Gọi bằng thuyền cho thơ mộng, như ở miền Trung quê nhà đi thuyền trên sông Hương, chiếc thuyền chở khách trên sông Seine to hơn nhiều với một lượng khách khá đông. Khi khách đầy, thuyền tách bờ với những bản nhạc êm dịu không lời đưa hồn du khách chơi vui theo làn sóng lặng, chiều đang rơi trên dòng sông mênh mênh. Nếu khách là một nhà thơ, sẽ không khỏi rung động để ghi nhanh một bài thơ “*Chiều lênh đênh trên sông Seine*”, tặng riêng cho một người nào mà anh đang nghĩ đến:

*“Chiều du thuyền sông Seine
Ta thấy nắng vàng êm
Theo gió lồng hương tóc
Trên nụ cười của em”
(Thơ Lâm Sông Đông)*

Hai bên bờ lừng lững những lâu đài, nhà thờ cổ, hàng cây, bóng người và những cặp tình nhân đang ngồi tâm tình trên ghé đá, tất cả cùng với ánh nắng se sắt buổi chiều vàng, phản chiếu xuống mặt nước một hoàng hôn Paris diễm lệ. Thi sĩ có thể viết thêm vào bài thơ đang dở:

*“Những lâu đài in bóng xuống dòng sông,
Em có biết đời cũng nghiêng như bóng”
(Thơ NN)*

Bóng chiều thắm hơn và nước sông Seine cũng chuyển sang sậm hơn, buổi chiều thật dài để du khách tha hồ thưởng thức vẻ đẹp cổ xưa thật tráng lệ in trên nền trời nhưng mềm như lụa. Và từ tám màn nhung ấy, muôn ánh đèn từ tháp Eiffel đã nhấp nháy bừng sáng cho dòng sông và bầu trời thêm ảo mộng.

Ngày Cuối Cùng Ở Paris

Thấm thoát mà thời gian trôi nhanh, sau một chuyến đi ngắn qua các nước Tây Âu, trở lại Paris nghỉ ngơi để chuẩn bị bay về mái nhà thân yêu của mình. Đi đâu thì đi, sao vẫn nhớ căn phòng quen thuộc trong ngôi nhà nhỏ, mảnh vườn be bé chắc rau cỏ đang chờ mình trở về trong nắng hè gay gắt.

Ngày cuối cùng còn lại ở Paris, một cô bạn ở mời đi thăm cảnh vườn Bois-de-Boulogne, để biết thêm một khía cạnh khác thật tươi mát của Paris mùa Hè. Khu vườn này nằm ở hướng Tây của quận 16, rộng gần 8500 km², ban ngày là một khu vườn thiên nhiên nhiều hoa cảnh lạ, nhưng nghe nói ban đêm cũng là nơi xuất hiện của các nàng Kiều. Gặp ngày có những chương trình bổ ích, thầy cô giáo dẫn các em học sinh cỡ tuổi mẫu giáo đi tung tăng trên các con đường quanh co rừng cây và hoa rất thơ mộng. Xen lẫn vào cảnh rừng và hoa là hồ nước, đàn vịt thanh thản bơi lặn trong hồ, bóng dáng một con thiên nga với bộ lông trắng toát thật quý phái, lững lờ bơi trên dòng nước . . .

Còn ngày cuối ở Paris sắp hết, lang thang trên phố chiều với những con đường lớn có vỉa hè thênh thang, hàng cây thẳng tắp làm bóng mát che cho du khách bước từng bước trong buổi chiều Paris thật êm ả. Paris buổi chiều khác hẳn Paris ban đêm, êm ả vì trời xanh gió nhẹ, sân trước những căn phố phủ đầy hoa hồng thấp thoáng bóng người sau tám màn mỏng lay động, Paris dịu dàng và lãng mạn biết bao!

Ngày vui qua mau, bịn rịn, quyến luyến chia tay với người Paris, bay về Houston nắng ấm, mang theo bao nhiêu kỷ niệm và nỗi nhớ dành cho “*Một Thoáng Âu Châu*”.

Nguyễn Nhung

(Kỳ tới: Bỉ, Hoà Lan, Đức, Strasbourg và London)

PHỤ BẢN BẢNG TIN HẰNG THÁNG SỐ 83
PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 8 NĂM 2010 TẠI HOUSTON, TEXAS

*****

MÙA PHƯỢNG VĨ ĐÃ XA RỒI
Kiều Oanh Trinh

Sáng nay, mở cửa ra vườn, chợt một cơn nắng gắt lùa vào thật nóng, sức nóng oi ả của mùa Hè. Nhìn quyển lịch trên tường, Ô! đã sang tháng Sáu rồi. Đúng là đang vào Hạ? Hèn gì, mấy hôm nay tôi không nghe tiếng school bus chạy qua lại trước nhà và cũng vắng tiếng xôn xao của đám trẻ học sinh thường tụ tập trước ngõ nhà tôi để đón xe đi học. Đã xong một năm học rồi sao! Mau quá. Thủ Đô sắp sửa đón những cơn nóng gay gắt ập tới đây.... Hè đã đến rồi ...Tôi chợt thấy nao buồn.

Hè đến trong âm thầm không báo động. Hè ở đây sao trông vắng, lặng yên, không ve sầu rộn rã, không phượng đỏ nở hoa, không bài ca *Hè Về*, chỉ thấy đường phố vắng bóng học trò, vắng những chiếc xe school bus màu vàng, rồi những cơn nóng hùng hực hất vào người thì mới biết là đang vào Hạ.

Bùi ngùi, nhớ đến những mùa Hè nơi quê hương. Mùa Hè của những năm tôi còn mài đũng quần trên ghế nhà trường. Nhớ những ngày còn thơ, những năm Tiểu Học Nguyễn Du, đi dọc theo hai bên đường từ nhà đến trường là hai hàng phượng vĩ, hoa nở đỏ cả một góc trời, bóng phượng rợp mát che đường chúng tôi đi, trên cao đàn ve xôn xao vang trời khúc nhạc Hè. Lòng vừa lâng lâng vui mừng vì sắp sửa được nghỉ, không phải lao đao bài vở, nhưng cũng buồn vì phải vắng xa các bạn.

Lên Trung Học, Hè đến với muôn vàn kỷ niệm, sau một năm miệt mài, bài vở, thi cử, mệt mỏi, rồi thờ phào nhẹ nhõm vì được nghỉ xả hơi ba tháng Hè. Không phải vật lộn với đèn sách, nhưng lại buồn vì phải chia tay thầy cô và bè bạn. Vắng nhau 3 tháng Hè, không biết có gì thay đổi không? Không biết ngày Tựu Trường đến có được gặp lại hết các bạn cũ? Và các thầy cô còn tiếp tục dạy ở Trường nữa không? Bao nhiêu suy tư, lo lắng trong lòng...

Hè của tôi, cùng những năm tháng tuổi thơ dưới mái trường Ngô Quyền, chứa thật nhiều kỷ niệm của thời Áo Trắng mà tôi không thể nào quên được. Hằng năm, vào những ngày cuối tháng Năm, trời nắng lên cao oi ả, ngạt ngào mùi cỏ ướt, hàng phượng vĩ trên sân trường bắt đầu nở những cánh hoa đỏ tươi, chen trong những lá xanh mơn mơn chan hoà với âm thanh reo vang của những chú ve sầu báo hiệu mùa Hè đến. Các kỳ thi Lục Cá Nguyệt đã xong. Chúng tôi tha hồ thoải mái, thong thả vui chơi 3 tháng Hè.

Gặp gỡ nhau vào tuần lễ chót của năm học, để rồi bạn bè cùng nhau chia tay, mỗi người mang một tâm trạng bồi hồi, băng khuâng, không biết trong thời gian 3 tháng vắng bóng nhau sẽ có bao nhiêu thay đổi? Sân trường khác hẳn những ngày qua. Chúng tôi chia nhau từng nhóm bạn quây quần chuyện trò thân mật, không còn những chọc phá, nghịch ngợm. Tiếng cười giòn giã dường như đã tắt trên môi, lớp học không còn kỷ luật, học sinh không xấp hàng trước cửa lớp như mọi khi. Họ quây quần bên nhau, người ngồi dưới ghế, kẻ ngồi trên bàn, đứa đứng góc này, kẻ ngồi góc nọ cố kể cho nhau nghe kỷ niệm buồn vui.

Bạn bè tâm sự với nhau, hứa hẹn tương lai sáng rõ, nhưng cũng có người nhẩn nhủ lời cuối để về miền xa. Có người hẹn hò mộng mơ về tương lai rực sáng, nhưng cũng có người tư lự im lặng theo đuổi niềm suy tư riêng. Thế là sắp sửa chia tay....Nhóm chúng tôi rủ nhau ra trước cửa lớp chụp chung tấm hình kỷ niệm. Rồi trao đổi những quyển lưu bút, viết cho nhau những dòng tâm sự ngậm ngùi, ngán ngùi, chứa đựng cả một trời thương nhớ. Cùng tặng nhau những món quà nho nhỏ, vui vui.

Tôi và Mỹ Quế rủ nhau ra ngồi dưới cột cờ tâm sự. Hai đứa bùi ngùi không muốn chia tay, hẹn hò gặp gỡ. Nhà Quế ở Bến Đò Trạm Tân Ba, Quế hứa khi nào rảnh sẽ đạp xe đến nhà tôi rồi hai đứa sẽ cùng nhau đi chơi. Mãi rù rì như thế mà không để ý đến một anh chàng đã chụp được tấm hình hai đứa chúng tôi đang ngồi dưới cột cờ. Mấy ngày sau, vào lớp thì thấy trong học tủ có cái bao thư mở ra thấy tấm hình tôi và Mỹ Quế. Hết hồn chẳng biết ai đã chụp được.... Tôi bắt Quế phải điều tra, vì chỉ có Quế mới quen nhiều bạn và lúc đó cũng đang có vài anh học trò theo xin hình của Quế lắm. Còn tôi thì có quen ai đâu!

Hôm sau, vừa vào lớp Quế kéo tôi ra sân thì thầm: *Oanh ơi! Mình tìm ra người chụp hình tụi mình rồi.*

- Ai vậy?

- Thì ông Th., fiancé của nhỏ H. chứ ai? (H. là cô bạn học chung lớp với chúng tôi đã đính hôn với anh chàng Th. bên lớp Đệ Nhất B2).

- *Vậy sao, anh ta chụp lên hình tụi mình để làm gì? Mà sao bồ biết vậy?*
- *Thì sáng nay nhờ H. đón mình ở cửa trường, nó nói fiancé của nó bên Nhất B2 có tấm hình của hai đứa mình chụp ở dưới cột cờ? Thì mình đoán là anh ta rồi chứ còn ai nữa?*
- *Mình nói với Hiệp là tụi mình đang tìm xem ai là người chụp hình 2 đứa mình đấy?*
- *Ừ, lạ nhỉ, Ông ấy chụp hình 2 đứa mình lúc nào vậy Quế?*
- *Mình cũng không biết nữa. Để mình tìm cách năn nỉ xin lại.*
- *Cách gì bây giờ? A đừng rồi Quế ơi! Ông này có cậu em tên Thuận, anh chàng này đang mê Thanh Tân lắm, để mình nhờ Thanh Tân xúi anh chàng lấy tấm hình trong bóp của ông anh lại cho tụi mình.*

Hôm sau, nhờ cô bạn gái Thanh Tân dùng mỹ nhân kế, năn nỉ anh chàng Thuận nên chúng tôi đòi được tấm hình. Rồi chuyện tấm hình đi vào quên lãng. Cho mãi đến năm kia, khi tôi bắt liên lạc được với Mỹ Quế, MQ email gửi cho tôi bức hình hai đứa ngồi dưới cột cờ mùa Hè năm đó, tôi nhớ lại chuyện tấm hình mà cười mãi...

Sân trường giờ đây vắng hoe, nắng đã lên cao, bước chậm về cổng trường, một số bạn vẫn còn quanh đây, họ cố níu lấy vài phút sau cùng của buổi học cuối năm. Không bảo nhau nhưng tất cả đều mang một niềm ưu tư chung. Chúng tôi đứng chân dưới tầng phượng trước cửa trường, nhìn xác phượng rơi lác đác trên sân tô hồng một khoảnh đất. Rồi từ giã nhau. Có cuộc chia tay nào vui bao giờ?

Vào mùa Hè nhà trường cũng thường tổ chức những cuộc cắm trại để chúng tôi giải trí và có dịp gặp lại nhau trong những tháng Hè. Tôi nhớ nhiều nhất là năm đi cắm trại ở Dĩ An. Chúng tôi đạp xe từ Biên Hòa đến Dĩ An, cắm lều rồi đốt lửa trại. Chúng tôi chia từng Tổ: dựng lều, nấu ăn, sinh hoạt chung... Tổ chúng tôi 12 người: Tôi, Châu Mỹ Quế, Võ Trí Nhẫn, Lê Thị Dung, Phan Kim Hoa, Trần Thị Lan, Vũ Thị Dung, v.v. và vài cô bạn nữa mà tôi không nhớ hết. Lương thực của chúng tôi toàn thức ăn nấu sẵn: bánh mì chả lụa, bánh bao, bánh tét cho tiện, khỏi phải nấu nướng vất vả, thật ra thì tài nấu bếp của chúng tôi quá khéo, chắc chỉ có cơm khê, thịt khét....

Sau buổi cơm chiều, chúng tôi rủ nhau nấu chè đậu xanh ăn tối. Khổ một nỗi là chẳng ai biết nấu chè như thế nào cả, chúng tôi nghĩ cũng đơn giản, nếu có đậu và đường là có nồi chè rồi. Thế là gom tiền rủ nhau ra quán gần đó mua đường, đậu xanh, nhóm lửa nấu chè. Để công bình, chúng tôi bắt thăm xem ai sẽ trở tài đầu bếp. Võ Trí Nhẫn bắt trúng thăm nên phải nhận trách nhiệm nấu món chè đậu xanh hôm đó. Tôi nhìn Nhẫn ái ngại. Thăm nghĩ, Cô nàng Nhẫn "*cành vàng lá ngọc*" này, con nhà giàu, ăn thì may ra chứ chắc gì mà nấu với nướng, rùi cháy hết thì tội nghiệp cho mớ đường đậu của chúng tôi góp tiền mua, rồi còn tội nghiệp cho mấy cái bụng thèm chè của đám nữ sinh ăn quà như mỏ khoét này. Thôi thì tất cả hợp lại phụ mỗi đứa một tay cùng nấu chè vậy.

Thế là bếp hồng được đốt lên, đĩa thì rửa đậu, đĩa kiếm nồi đổ nước bắc lên bếp, chúng tôi lảng xãng xum xít bên nồi chè, khoảng nửa tiếng, Võ Trí Nhẫn kêu lên:

- *Ê, chè chín rồi, các bồ lấy chén ra múc nè.*

Chén bát được lôi ra lung củng. Lê Thị Dung múc chè, vừa đủ cho mỗi đứa một chén. Bắt đầu thưởng thức.... Vừa húp một muỗng chè tôi vội dội ngược. Ôi chao! Ngọt sao mà ngọt gắt, nuốt đến khét cả cổ luôn, có bao nhiêu đường nàng Nhẫn bỏ hết vào nồi chè, đậu xanh thì hãy còn sùng sục, chưa mềm, thế mà chỉ một thoáng là bay nồi chè nửa sống, nửa chín. Ăn xong đĩa nào cũng xuýt xoa khen ngon. Nói thật chứ, bây giờ mà cho tôi ăn lại món "*chè cắm trại*" đó chắc chắn là tôi vẫn mê như thường. Ôi! món chè đậm đà tình bè bạn, đậm âm và dễ thương làm sao!

Và rồi, đến giờ sinh hoạt văn nghệ, tất cả chúng tôi quây quần bên phòng Thầy, Cô tham dự buổi sinh hoạt trại sinh. Các anh chị lớn ngâm thơ, kể chuyện, và hay nhất là anh Lâm Kim Sơn lên hát bài "*Kiếp Tha Hương*"

Giờ đây đừng khóc sầu chi đàn ơi! Lên vai cùng lê đôi gót tha hương.

Mình dìu nhau khắp nơi chân trời, tìm vãn thơ ngát hương đời để dệt thành câu hát quê hương...

Anh vừa dứt tiếng hát, hàng tràng pháo tay hoan hô rộn rã và tiếng "*bis..bis...*", âm ỹ vui nhộn. Theo lời yêu cầu, anh Sơn còn hát thêm cho chúng tôi nghe thêm vài bài hát thật hay. Đến giờ tắt lửa trại, tất cả chia tay trở về lều, giữ im lặng để chìm vào giấc ngủ sau một ngày sinh hoạt, đùa vui, và chắc là mọi người sẽ mang thật nhiều mộng đẹp vào trong giấc mơ của mình. Riêng chúng tôi thì nhất định sẽ mang món chè ngọt ngắt và sống sống của lớp Tứ Hai phá phách này vào giấc ngủ thư sinh....

Ngày vui qua mau, chưa tàn cuộc vui thì đã đến ngày về rồi, chẳng ai muốn chia tay. Lúc đi hăng hái bao nhiêu, khi về ủ dột, buồn tênh.... Hôm đạp xe về trời mưa rả rích, có lẽ trời đất cùng chung niềm nuối tiếc cuộc vui mau tàn của chúng tôi, nên mưa rơi tí tách suốt cả đường về....

Thế đấy, mỗi năm gần vào Hè thì lại buồn, nhớ đến những cuộc chia tay, tuy chỉ có 3 tháng mà sao thấy dài lê thê. Khẽ nép mình vào cây phượng quen thuộc, tôi dõi mắt theo những cánh phượng chao đảo trong gió.

Chúng tôi vô tư nhận hoa phượng là của riêng học sinh. Phượng đem mùa Hè về, Phượng là mùa thi, là mùa chia tay, và nhất là khi nghe ca sĩ Hoàng Oanh trong ca khúc "*Màu Hoa Học Trò*", thì tôi lại chắc chắn hoa Phượng là của chúng tôi .....

Bây giờ còn nhớ hay không?

Ngày xưa hè đến phượng hồng nở hoa. Ngày thơ anh rủ em ra. Bảo nhật hoa phượng về nhà chơi chung

Bây giờ còn nhớ hay không? Bây giờ còn nhớ hay không?

Bây giờ thì mãi xa nhau...

Cứ thế, mỗi lần phượng nở, tôi mê man đi dưới bóng mát của hàng phượng vĩ trong sân trường, nhật từng cánh phượng rụng đầy sân đỏ rực như những trái tim, như xác pháo.... Tuy nhiên, dù có nghỉ Hè, nhưng chúng tôi vẫn cố tìm cách gặp nhau cùng nhau đi chơi khắp nơi. Chỉ khác một điều là không mặc áo dài, đeo cặp sau xe đạp với vành nón nghiêng nghiêng và tà áo tung bay trong gió nữa, mà chúng tôi gọn gàng trong bộ đồ tây, rủ nhau qua Cù Lao Phố ăn xôi vò, cơm rượu của nhà chị bạn học thời Đệ Lục (Chị Cá), rồi ra mé sông nhà chị ngồi hóng mát và ngắm cảnh bên sông tập nập ở Cù Lao Phố, những chiếc ghe thuyền nhỏ nhỏ, ông lái gác mái chèo nằm ngán nga vài câu hò vọng cổ vui tai.

Ngồi nhìn con nước rờng lên xuống, gió mát thổi nhẹ đưa hàng dừa nặng trĩu rung rinh, đẹp làm sao!.... Chị Cá còn đem tiếp tế cho chúng tôi một khay bưởi hồng đào chua chua, dôn dốt, và 1 chén muối ớt đỏ au, thế là chúng tôi xúm xít quây quần bên rổ bưởi và chén muối ớt, vừa ăn vừa xuýt xoa, ngon sao là ngon! Tôi mê nhất là đi thăm Cù Lao Phố, một phố thị sầm uất, đường xá được mở rộng, phố xá xây dựng, chợ búa thành lập, hàng hoá dồi dào, tập nập người mua bán, Cù Lao Phố phát triển nhiều ngành nghề như: dệt chiếu, nghề gốm, đúc đồng, làm mộc, làm pháo, nấu mía lấy đường.

Cù Lao Phố có rất nhiều chùa chiền, đình miếu, tịnh xá. Tóm lại, Cù Lao Phố là một khu phố rất phồn thịnh và vui vẻ. Phải nói là những gia đình sống ở Cù Lao Phố, đa số đều khá giả. Cù Lao Phố còn nổi tiếng về các món ăn ngon, nhất là *bánh ít, bánh tét* gia truyền của một gia đình chuyên về nghề gói bánh nổi tiếng ở Cù Lao. Rồi có hôm, chúng tôi rủ nhau sang Chợ Đồn ăn đầu cá bánh canh hay ghé Tân Hiệp Quán hoặc Tuyết Hồng ăn món "*xôi chiên phồng*".

Mặc dù đang nghỉ Hè, nhưng chúng tôi vẫn phải lo học thêm. Nhờ vậy, sau giờ học chúng tôi mới có thì giờ đi rong chơi như thế. Có khi đạp xe xuống Tân Mai, Hồ Nai thăm các cô bạn (Bạch Nhật, Điều, Chiêu, Châu) rồi theo bạn vào Nhà Thờ Tân Mai xem Lễ, xong ra thăm hàng bún măng vịt, bún ốc, bún thang ..vv..

Bây giờ ngồi nhớ lại những ngày xưa thân ái, chỉ thấy ngậm ngùi, tiếc nuối. Ước gì thời gian quay ngược lại để tôi trở về với những dấu yêu thuở trước, "*thời áo trắng ngây thơ*". Cho tôi tìm lại những phút giây âm cúng trong tình thầy trò, bè bạn ngày cũ... Bao nhiêu mùa Hè đã đi qua trên đất nước xa xôi này. Hơn 35 năm rồi đó, 35 năm xa cố hương. Hôm nay, ngồi ôn lại những năm tháng vui buồn nơi quê nhà, nhớ về những mùa hoa phượng đỏ, nhớ những ngày tháng đông đưa của tuổi học trò. Nơi đây, Virginia với bốn mùa thay đổi Xuân, Hạ, Thu, Đông. Thời tiết chạy theo từng mùa, muôn ngàn sắc thái, muôn vạn màu hoa. Hoa cỏ ở đây cũng rất nhiều và đẹp lắm, nhưng lại thiếu vắng màu hoa phượng của mùa Hè và thiếu cả tiếng ve sầu rả rích trên cây phượng vĩ dưới sức nắng hừng hực của bầu trời nóng bức oi ả.

Tôi thềm một cánh phượng, thềm một màu đỏ tươi chen trong những cánh lá xanh non đậm đà, che rợp đường đi. Thềm tiếng ve kêu rả rích vào mỗi buổi trưa Hè nóng bức để gợi nhớ cho tôi những kỷ niệm ngày đó. Nhớ con đường phượng bay, rợp bóng, còn đâu vành nón nghiêng nghiêng che mát bờ vai thon và làn tóc xoã mong manh, lòng lâng lâng vang bên tai tiếng hát "*Hè Về*".

Trời hồng hồng sáng trong trong. Ngân phượng rung nắng ngoài song.....

.....Đàn nhị nhàng hát vang vang. Nhạc hoà thơ đón Hè sang.....

Hè đang đến bên này, phượng nở rộ bên kia. Đôi bờ đại dương cách trở, nắng vàng hai phương trời cách biệt. Biết đến bao giờ tôi lại trở về? Để được sống yên bình ngắm hàng phượng vĩ vào mỗi mùa Hè, và sống lại thời xưa cùng các bạn vui chơi những ngày Hè thong thả....

Ôi dấu yêu! Tất cả đều là kỷ niệm xa xôi, là dĩ vãng nhạt nhòa. Lòng tôi nặng trĩu nhớ nhung, mong ngóng. Hy vọng một ngày mai nắng ấm, thanh bình thật sự trên quê hương xa xôi của chúng tôi và mong một ngày về tươi vui, hạnh phúc dưới hàng phượng đỏ.

Kiều Oanh Trịnh

(Alexandria, Virginia. USA - Viết xong Ngày Vào Hạ - June 2010)

Chương Trình Hội Ngộ Biên Hoà, Virginia, October 2010, “Hương Bưởi Lan Xa IP”

Nhằm mục đích tạo dựng cơ hội cho con dân miền xứ Bưởi có dịp trùng phùng, gặp gỡ nhau hầu kết chặt thêm tình thân thương nơi hải ngoại, một nhóm đồng hương tại Virginia cùng đứng ra lo tổ chức Ngày Hội Ngộ Biên Hoà, Virginia, October 2010, “Hương Bưởi Lan Xa IP”, vào lúc 11 giờ sáng, ngày thứ Bảy 02 tháng 10 năm 2010, tại Party Hall, 6200 Wilson Blvd. Falls Church, Virginia 22044.

Sau đó là chương trình du ngoạn danh lam, thắng cảnh mùa Thu đẹp tuyệt vời nơi vùng trời Đông Bắc: Canada với Thác Niagara, Toronto, Thủ Đô Ottawa, Montréal..., New York với Tượng Nữ Thần Tự Do..., New Jersey với Atlantic City Casino..., Maryland Harbor... Washington D.C...đền đài tưởng niệm...và Virginia với cảnh núi đồi trùng điệp sắc màu vào Thu. Chương trình hoạch định như sau:

** Ngày thứ Sáu, 01 tháng 10 năm 2010: Đón rước đồng hương từ các tiểu bang xa về tham dự, tại phi trường Dulles/Washington, về khách sạn. ****** Dự tiệc cơm chiều tại nhà hàng FOUR SISTERS, 8190 Strawberry Lane. Falls Church, Virginia 22042.

** Ngày thứ Bảy, 02 tháng 10 năm 2010: Tham dự ngày Hội Ngộ Biên Hoà, Virginia, 2010, “Hương Bưởi lan Xa IP”. ****** Chiều du ngoạn vòng quanh Thủ Đô Washington D.C ****** Tối du thuyền trên sông Potomac nhìn cảnh đẹp lộng lẫy của Thủ Đô Washington về đêm.

** Ngày Chúa Nhật, 03 tháng 10 năm 2010: Khởi hành đi Canada để đến viếng thác Niagara Falls khoảng hơn 5 giờ chiều cho tới khuya (chụp hình lưu niệm cảnh thác đổ đẹp hùng vĩ về đêm, nhờ ánh đèn màu). ****** Nghi đêm tại đây, du khách có thể dạo chơi các sòng bài (casino) giải trí lấy hên.

** Ngày thứ Hai, 04 tháng 10 năm 2010: Sau khi ăn sáng sẽ lên đường viếng Thác Niagara vào buổi sáng, xong đến Thành Phố Toronto, khoảng hai tiếng. Ăn trưa mua trái cây tươi, thức ăn...chiều sẽ đến Thủ Đô Ottawa, nghỉ đêm tại đây.

** Ngày thứ Ba, 05 tháng 10 năm 2010: Viếng Thủ Đô Ottawa ****** Thành Phố Montréal. Nghi đêm tại đây.

** Ngày thứ Tư, 06 tháng 10 năm 2010: Sau khi ăn sáng sẽ lên đường trở về Mỹ đến Atlantic City, New Jersey. Nghi đêm tại đây. Du khách có thể vào các sòng bài nổi tiếng tại đây.

** Ngày thứ Năm, 07 tháng 10 năm 2010: Khởi hành đi New York viếng Nữ Thần Tự Do ******Trở lại Virginia.

** Ngày thứ Sáu, 08 tháng 10 năm 2010: Viếng Thạch Động sau khi viếng một trong hai chỗ: cơ sở in tiền hay tháp tưởng niệm ở Washington, D.C. ******Chiều tối sinh hoạt tự do.

** Ngày thứ Bảy, 09 tháng 10 năm 2010: Tự do sinh hoạt

** Ngày Chúa Nhật, 10 tháng 10 năm 2010: Từ giả Virginia trở về trú quán.

Quý Vị muốn ghi danh tham dự hay muốn biết thêm chi tiết, xin liên lạc về số: 713-922-5638 (Đồng Hương Lâm Sĩ Đất); 703 532-5513 (Đồng Hương Dương Thị Hạnh). Và để tiện việc sắp xếp đón rước, đặt phòng ngủ, mướn xe.....xin Quý Vị thông báo cho chúng tôi càng sớm càng tốt. **Hạn chót là 05 tây tháng 9 năm 2010.** Chúng ta cần có Passport.

*****

Thông Báo

Hội Ái Hữu Biên Hoà có nhận được điện thư của một đồng hương gởi về Hội yêu cầu được đăng tin Chương Trình Tặng 500 Phần Quà Chia Xẻ Khó Khăn Với Người Mù Nhân Lễ Vu Lan-Báo Hiếu 2010, chúng tôi kính chuyển đến Quý Vị:

Kính Gửi: Quý Đạo Hữu Phật Tử, các Nhà Hảo Tâm, các Mạnh Thường Quân.

Để tạo công đức hồi hướng Ông Bà, Cha Mẹ, và Thân Bằng Quyển Thuộc đã qua đời, nhân Lễ Vu Lan - Mùa Báo Hiếu năm Canh Dần 2010, chùa Phúc Lâm, Biên Hoà có tổ chức chương trình trao tặng 500 phần quà chia xẻ khó khăn với người mù tại: ****Xuân Lộc: 100 phần, **Long Khánh: 100 phần, **Long Thành: 100 phần, **Biên Hoà: 100 phần (Mỗi phần trị giá 180 ngàn đồng, gồm: 10 ký gạo, một thùng mì gói, 50 ngàn tiền mặt). Thời gian tặng quà từ mùng 2 đến mùng 10 tháng 7 Âm Lịch.**

Chúng tôi rất mong Quý Đạo Hữu, các Nhà Hảo Tâm, các Mạnh Thường Quân xa gần phát tâm ủng hộ chương trình từ thiện đầy ý nghĩa này bằng hiện vật hay hiện kim. Xin gởi về Chùa Phúc Lâm, số 123 Phạm Văn Thuận, P Tân Tiến, TP Biên Hoà, ĐT: 0613.818902 – 0918.535799. Kính chúc Quý Vị - Thân Tâm Thường Lạc, Gia đình Hạnh Phúc. Trân trọng. Đại Đức Thích Minh Trí, Trụ Trì Chùa Phúc Lâm.

*****

Nhắn Tin

**** Kính xin Quý Đồng Hương và Thân Hữu Biên Hoà giúp cho tôi, Nguyễn Minh Đức (Trước 75 thuộc Đại Đội 6 Trinh Sát BĐQ ở Kontum, em chị Hồng ở Tân Mai Biên Hoà), tìm người anh Trung Úy Huỳnh Ngọc Ân (Biệt Động Quân, Phân Đội Trưởng 4 Chồng Chiến Xa, đơn vị cuối cùng ở Kontum), nhà ở Biên Hoà kể trại hòm Mai Phùng Xuân, sau rạp hát Biên Hùng. Xin vui lòng liên lạc về: Nguyễn Minh Đức 1260 Bayard Dr. San Jose, CA. 95122 Điện Thoại: 408 295 2429 (Nhà), 408 313 8415 (Cell), Email: ductuyet@yahoo.com. Xin chân thành cảm tạ.

**** Tôi là Đào Quang Mỹ, học sinh Trường Tiểu Học Biên Hoà từ 1945-1950, hiện cư ngụ tại 1430 Legend Circle. Vallejo, CA 94591-8685, muốn tìm lại bạn học cũ.

Xin liên lạc điện thoại số 707-553-9326. Email:daoquangmy@yahoo.com. Xin chân thành cảm tạ.

*****

Danh Sách Ủng Hộ Quỹ Hội: Trịnh Thị Ngọc (South Carolina) \$50, Nguyễn Thị Dung (France) \$30^E, Nghiêm Thị Hồng Yên (France) \$30^E, Lâm Ngọc Dung (Texas) \$50, Thị Lang Wells (Texas) \$50, Huỳnh Lệ Thuỷ (Biên Hoà) \$50.